

af et større Pantserfisk af den her omhandlede Natur; man udsatte jo Paabegyndelsen af Bygningen ifjor, og man kunde ogsaa gjerne udsætte den iaar, det havde ikke saa stor Hast med at begynde. Denne Betragtning fører over til andre Betragtninger paa to Punkter. Lægges man Mærke til den vedkommende Paragraf i Finantsloven, vil man se, at de Byggeforetagender, hvorved Marinen for nærværende Tid beskæftiger sig, omfatte 1, 2, 3, 4 Kanonbaade, hvortil der tilfammen bevilges til Fortfættelse og Afslutning over 200,000 Kr. Der er endvidere under den specielle Post, hvortil Endringsforslaget slutter sig, bevilget 620,000 Kr. til dermed at begynde Bygningen af Kanonbaade efter Model 59. Tingene er altsaa den, at, dersom man ikke nu begynder Bygningen af et større, kraftigt Skib, er der givet Anvisning paa at fortsætte med Bygning af Kanonbaade. Jeg har nu allerede under Sagens 1ste Behandling tilladt mig at udtale, hvorledes man i Kanonbaade faar et Børn, som vel kan være anvendeligt under visse Forhold, men som dog kun er skiftet til et rent lokalt Forsvar. De ere som saadanne meget kostbare, idet der stikker en betydelig Kapital i hver enkelt Baad, og det vilde altsaa være høist uheldigt for vort Søværns Udvikling og fremtidige Betydning, hvis vi i længere Tid vedbleve med ubelukkende at benytte vore Midler til derfor at bygge den Art Fartøier. Foruden dette maa man ogsaa erindre, at Bygningen af et større Pantserfisk er et langvarigt Foretagende. Det medtager flere Aar; thi om man end anvender nok saa megen Kraft paa dets Bygning, kunne dog kun et vist Antal Menneskehænder komme til Anvendelse, og der medgaar derfor flere Aar til dets Fuldførelse. Smidderid gaa visse Dele af vort Søværn tilbage. Vi have endnu to Træskibe, der have været forsynede med Pantser. Det enes Levetid er saa at sige alt forbi, idet det snart kun vil være anvendeligt som Blokflib; det andet er vel endnu i god Stand, men som et Skib, der er bygget af Træ, tror jeg ikke, man skal tilkjende det nogen lang Varighed, især saalænge man ikke har nogen Erfaring for, hvorlænge et Træskib, der er forsynet med Pantser, vil kunne holde sig sukket. Naar vi altsaa overveie Styrken af de Skibe, vort Søværn bestaar af, vil man finde, at Antallet af dem gaar ned i Løbet af meget kort Tid, og at der derfor er den allerstørste Grund til ikke at lade altfor lang Tid gaa hen, inden man søger at oprette denne Afgang. Jeg maa saaledes, hvad enten jeg henfer til Flaadens Styrke eller Udsigten til at faae denne forøget i rimelig Tid, eller jeg henfer til de Foretagender, hvortil man vil være henvist, naar man ikke nu begynder paa Bygningen af et større Skib, anse det for i højeste Grad uheldigt at udsætte længer Paabegyndelsen af et Arbejde, som alt i flere Aar har været anset for paatværgende.

Andræ: Det er ikke min Hensigt paa nogen Maade at komme ind paa en Gjentagelse af den Debat, der, efter hvad jeg formener, fandt sin naturlige Plads ved 1ste Behandling, men neppe vilde finde den ved 2den Behandling. Jeg skal derfor ikke komme tilbage til, hvad jeg dengang tillod mig at udtale, saa meget mindre, som jeg tror at have udtalt mig saa tydelig og bestemt, at der ikke let vil kunne være nogen Tvivl tilstede for dem, der igrødt ønske at fjerne denne Sag en noget nærmere Opmærksomhed. Men der er dog to ganske korte Bemærkninger, som jeg vil tillade mig i Anledning af, hvad det ærede Medlem foran mig (Bonquieures) fornylig udtalte med ganske særligt Hensyn til mit Foredrag. Den første er, at jeg aldeles ikke forstaa, hvorledes Nogen af, hvad jeg udtalte, har kunnet komme til den Misforstaaelse, at jeg har talt om eller med et Ord berørt Hærens Bevæbning med Haandvaaben eller med Artilleri eller noget lignende. Hvis jeg skulde have brugt noget saadant Udtryk som Bevæbning, maa det have været i en ganske anden Forbindelse, som jeg i dette Dieblift ikke erindrer. Hvad jeg derimod har sagt og villet sige, det er, at jeg ikke forstod, hvorledes man, naar man dog var saa enig om at lægge en saa stor Vægt paa Bevæbningen, om hvis Fortrinlighed jeg ikke yttrede den ringeste Tvivl, kunde være saa ligegyldig ved den ringe Uddannelse, man gav Hæren, idet dette forekommer mig at være noget, der var endnu vigtigere. Det andet Punkt, som jeg ligeledes kun med to Ord skal berøre, er Grundlaget for en finantsiel Burdering. Ganske vist kan man beregne forskjelligt; men det maa jeg dog erklære, at jeg vilde anse det for aldeles umuligt at tale om pro rata, altsaa om at saa og saameget gives der pr. Hoved; thi det gaar ikke an. Der kan ikke være Tvivl om, at de forskjellige Staters finantzielle Evne er væsentlig forskjellig, og hvis Nogen vil have staaende Bevis paa, hvor forskjellige vore Forhold ere i den Henseende ligeoverfor Frankrig, behøver jeg kun at spørge, om Nogen tror, at vi kunne reise proportionaliter et Laan som de 5 Milliarder, der reistes i Frankrig. Særligt havde jeg nok ventet, at man vilde have forsøgt at reise Indvendinger i andre Retninger mod den Sammenstilling, jeg gjorde, men da man ikke har forsøgt derpaa, skal jeg heller ikke paa nogen Maade lade mig friste ind paa en nærmere Udvikling. Jeg har gjort min Sammenstilling med velberaad Hu, og hvis Nogen formener at kunne komme til et gunstigere Resultat for en min modsat Anskuelse ved at omdanne Budgetpositionerne paa en noget anden Maade, f. Ex. ved at udelade de store Bidrag til Gælds Forrentning og Afdragning, havde jeg, idet jeg var mig bevidst, at lige Angreb kunde komme, beredt mig paa at kunne vise, at jeg paa den Maade vilde komme til et for min Opfattelse meget gunstigere Resultat, idet det da vilde træde langt stærkere frem,